

Kafka, llàgrimes i retallades

GEMMA CALVET | Actualitzada el 06/12/2011 00:00

"Una vegada t'extravies, el bosc és extens fins l'infinit". Haruki Murakami, en la seva obra sobre Kafka, reconeix el risc de l'abisme.

I ara, els responsables que viuen en la pròpia carn aquest abisme en la cosa pública i han d'assumir els costos de la marxa enrere dels projectes impulsats - com la ministra de Treball italiana o la directora de TV3, i segurament en vindran més - no poden evitar llàgrimes de responsabilitat.

Aquest gest emocional conté i simbolitza sortosament la consciència, una consciència que no flota de manera autista per sobre dels esdeveniments, sinó que s'impregna de la dura realitat en la qual ens trobem. Només els que mantenen les emocions vives i són capaços de compartir-les tenen el carisma necessari per tirar endavant en moments de resistència. Els altres, o els que ho critiquen, sempre troben una posició acomodàcia on protegir de l'huracà els seus interessos particulars. També se'ls ha de reconèixer talent.

El fet és que la caixa pública està buida i el crèdit, parat. La distància entre l'extrema gravetat de la situació, d'una banda, i la necessitat de la gent de percebre normalitat, de l'altra, ha quedat reduïda a una línia fràgil i prima que no es pot trencar i sobre la qual ara caminen, com malabaristes, els nostres governants.

La seva funció, innegociable, és la de seguir donant confiança a la ciutadania, la de fer creure en un futur immediat més solvent, en un dia a dia en què la capacitat de fer front als pagaments, a les partides dels serveis i els costos corrents pugui ser superada per decisions correctes i gestades amb aliances, pas a pas. Mes a mes. Nòmina a nòmina.

No hi ha capacitat de fer més pressió al sistema bancari si no s'està disposat a assumir un *corralito*. Això se sap en tota l'esfera política, i també en l'econòmica. Les causes d'aquest panorama situen la responsabilitat en una política que en general ha cregut en el sistema bancari com a font segura i en l'especulació financera com a eina del paradigma de creixement econòmic. Han de retre comptes. Però l'evidència és que l'ara és incert i no és negociable. Les coses estan molt difícils. Europa s'ha de moure i Madrid ens ha d'escoltar, però a Catalunya, el *mentrestant* de les finances públiques és el que és.

Véuen temps difícils. Molt difícils per a tots nosaltres. I és evident que, encara que no agradi, a curt termini les retallades són de fet estratègies de supervivència. I potser cal, perquè la gent ho entengui del tot, fer encara més pedagogia de la realitat que les fa necessàries.

Això no nega la possibilitat de garantir un efecte retorn futur quan l'economia es recuperi o, si més no, un blindatge absolut de les polítiques socials. També és legítim que des de les esquerres que facin propostes reals es qüestionin prioritats i s'exigeixi la màxima transparència.

Ara bé, després de constatar que l'escenari de les protestes per la davallada de recursos ja ha començat, potser convé aturar-se i repensar estratègies i valors. Per discrepar no val tot, i la raó d'un no pot ocasionar discriminació, vulneració de drets ni atemptats a la dignitat de col·lectius ja per ells mateixos vulnerables.

L'episodi de la protesta i el tancament de la presó Model de divendres no és acceptable com a mesura de pressió sindical. Si la defensa dels interessos de la classe treballadora i de la població més vulnerable legitima l'activitat sindical, aquesta no pot caure en la contradicció d'utilitzar mètodes que castiguen encara més als més vulnerables. El tancament durant hores de tota la població reclusa a les cel·les, la manca de serveis, la privació dels drets de comunicació familiars (familiars que també ploraven) i les coaccions a altres treballadors depassen tots els límits. La protesta també ha de ser ètica. Els presos són persones, tenen dret a la dignitat i que els seus drets no siguin moneda de canvi en cap negociació.

"Allà on no existeix la imaginació, no pot sorgir la responsabilitat", continua dient Haruki Murakami. Sennett, a *L'artesà*, també reclama la necessitat d'imaginació en l'ús de les eines i de les estratègies. Cal repensar els llenguatges de la dissidència.

"Sols una persona que hagi estat discriminada sap el que això representa i la profunda ferida que ocasiona". Murakami ho deixa clar, i de nou evoca el poema d'*Els homes buïts* de T.S. Eliot: "Aquells subjectes estrets de mires, intolerants,

Tots els articles de:
Gemma Calvet

Follow @gcalvetbarot

sense imaginació. Tesis desconnectades de la realitat, terminologia buida, ideals usurpats, sistemes inflexibles. Són aquestes coses les que a mi realment em fan por".

Temps nous i difícils. Calen, doncs, noves formes de protesta legítima i amb capacitat de construir.

MÉS CONTINGUTS OPINIÓ

No hem de fer cap tracte

Mireia Manzano: "Em fa por l'engany. Que juguin amb els nostres sentiments i ens manipulin"

Calldetenes, manifestos i samaritans